

Lov na živou rybičku – bilance

„Ta řeka je pořád stejná, zatímco my stárneme.“ „Ba není, teče nějak líně, jezy jsou vyschlé a život pod nimi skomírá.“ „Já už taky skomírám a jsem línější jako ta naše řeka,“ směje se kamarád. „Já zase vypadám jako ten strom, co pod ním sedíme. Vypelichaná koruna, spousta větví chybí a pomalu usychám.“

text: Zdeněk Hofman foto: autor a Lenka Hofmanová

„Na zahájení dravců se ale dobelháme, tak ještě není tak zle.“ Oba souhlasně přikýveme. „S tím usycháním se dá taky něco dělat, ve vezírku máme ještě pár lahviček.“ Vstávám a jdu vylovit pivo. „Kde máš druhou kačenu?“ vyhrkne parťák. „Asi zajela pod břeh,“ nedám se vyvést z míry. „Koukni, jak se ti ten vlasec napíná, vždyť máš záběr!“

Štika

Opatrně namotám povolený vlasec, který mi ukazuje směr potopeného splávku. Najednou ho spatřím asi půl metru pod hladinou. Stojí na místě a jen škubavě poskakuje. Štika tedy sedí a velkého perlína si přehazuje v tlamě. „Ta bude pěkná,“ šeptám kamarádovi. Perlín měří asi 20 cm a malá štika by s takovou kořistí jezдила sem a tam, zatímco velká zalehne a začne hodovat. Štika najednou prudce vypálí, až brzda kolovrátku zahrčí. Při lovu štik na živou rybičku stále používám obyčejné hliníkové kolečko Tokoz z klukovských let. Na nic nečekám a zaseknu. Ucítím tupou ránu a pak silný tah. Překvapená štika vyrazila do středu řeky. V hloubce hledá bezpečí. Kolečko se točí zpětným chodem na plné obrátky a najednou mám plné ruce práce. Zubatka totiž nečekaně zařadila zpátečku a zamířila zpět ke břehu. Nestáčím navíjet a vlasec je chvílemi úplně povolený. Pokaždé se mi však podaří navázat kontakt a reakce zubaté je vždy hodně divoká. Nako-

nec se souboj přesune do příbřežní partie. Zvedám prut a cítím, že dravec jde konečně nahoru. Pak se najednou hladina zavlní a velký stříbrný válec vyletí jako živá střela nad hladinu. Rychle sundám ruku z bubínku navijáku, aby mohl dobře pracovat, protože štika ve snaze vyklepat háček zatřepe ve vzduchu několikrát rozevřenou tlamou a pak s obrovským rachotem dopadne zpět do vodního živlu. Vzdušná exhibice našťestí proběhla bez závad. Do výskoku nad hladinu soustředí štika většinou poslední zbytky sil a vsadí tak vše na jednu kartu.

Je zajímavé, že lov sumců na živou rybičku nikomu nevadí a naopak má stále více příznivců. Pravda je, že se používají velké nástrahy, které malé štiky nebo candáty nijak neohroží.

Tento trik bývá pro rybu velmi často vítězný, protože na vzduchu je na vlasec vyvíjen mnohem větší tlak a často praskne. Tentokrát se ale finťta neosvědčila a štika už jen zoufale krouží před podběrákem. Pak past sklapne a štika jde z vody podruhé. Je nádherná, měří 85 cm.

Jak šel čas

Štika je naše nejdravější ryba a kdysi býval lov těchto krasavic velmi populární. Od osmdesátých let minulého století se do našich revírů začal pravidelně vysazovat sumec velký, který se postupem času stal nekorunovaným králem vod. Štika ustoupila do ústraní a popularita jejího lovu začala klesat. Vzpomínám, že jako kluk jsem o sumci jenom snil, byla to pro mě vlastně bájná ryba. Občas se roznesla zpráva, že někdo velkého sumce chytil a ještě mnoho let si tuto nevěšdnou událost rybáři připomínali. Za velkého sumce už byl považován kou-

sek od 120 cm. Pokud se někomu podařilo zdolat sumce okolo 150 cm, byl už právem nazýván trofejním a monstrem nad 2 m patřilo do kategorie neskutečných úlovků. V některých lokalitách se však sumcům dařilo odjakživa. Nestvůry nad dva metry se daly v minulosti ulovit třeba na Lužnici, Berounce nebo Vltavě. V okolí mého rodného Hradce Králové moc sumců nežilo. Na ÚN Rozkoš ani jeden, v Labi v minimálnímu počtu a stejně tak i v pískovných. Se sumci se to prostě tenkrát nepřehánělo.

Lov štik na živou rybičku

Královnou vod byla u nás v sedmdesátých a osmdesátých letech štika a lovila se převážně na živou rybičku. V současné době ustupuje tato metoda mezi sportovními rybáři do pozadí. Vývoj rybářského náčiní přinesl neuvěřitelný rozmach přívlače a časy, kdy jsme si trpytky vyráběli na kolene sami, jsou dávno pryč. I přes všechny výhody umělých nástrah má svoje jedinečné kouzlo i lov na plvanou. Při charakteristickém mlasknutí štikové káči mizející pod hladinou se mi pokaždé zastaví srdce. Je to fascinující pocit, kdy se vteřiny zdají být nekonečnými! Se zásekem nikdy příliš neotálím, žádný osvědčený recept, jak dlouho vyčkávat, však neexistuje. Každá situace je jiná a záleží na mnoha okolnostech. Velikosti nástražní rybičky, velikosti štiky, ročním obdobím i aktivitě ryb. Mýtus o vykouřené cigaretě už dávno neplatí. Vzpomínám na vyprávění starého rybáře, který vždy po potopení splávku vykouřil cigaretu a až pak zasekl. Jenže děda kouřil Detvy a tato krátká a většinou vyklepaná cigareta vydržela jen několik šluků. Dnešní cigarety hoří mnohem delší dobu a než